

Fehér Csaba

Pályaelhagyó pedagógus vagyok, s mint ilyen, sokféle korosztályt tanítottam. Jelenleg informatikusként dolgozom, de a technika világa mellett mindig szívesen látogatom az irodalmat is. Verseket hobbiként, saját magam és a környezetem szórakoztatására írok. A természet közelsége, és a lehetőség, hogy pár percre kilépjek a rohanó hétköznapiakból mindig segít, ha ihletet kell meríteni. Feleséggel és kisfiammal Bajóton, egy dunántúli kis faluban élek.

2012 karácsonyára két költőtársammal (Kósa Emese és Tóth János), valamint egy illusztrátor barátunkkal (Süveg Gábor) közösen, magánkiadásban megjelentettünk egy gyermekverses kötetet „Napruforgó” címmel.

A gyermekverseken kívül a természet, emberi érzések, gondolatok adják költői témáim. Néhány önszerveződő on-line fórumban, csoportban rendszeresen publikálok.

Itthon vagy otthon

Jöttem a messze sík mezőiről,
Hol a város felnevelt,
Túl a Tisza kanyargásin,
Merre éltem fele telt.
A delet lestük ott
A templom tornyain,
S ahogy a verőfény kúszott
A házak ormain.

Itt zöldsipkás hegyek húznak
Fejükre párából takarót,
A görbe Gerecse int este,
Álomba rejti a nyugtot és a jót.
A Duna is lám, arra fut,
És erdők lombja rejti el,
Hazamegyek a falumba
S a vén országút megismer.

Kicsi ez az ország,
De végtelen emellett,
Nekünk itt is, ott is megvan
Az Aranyos Szegetlet.
Nézünk a távolba,
Hol a fáradt Nap elfeküdt:
Az otthonom itt van,
A hazám mindenütt.

Kő, papír, olló

Páros lábbal ugranak az évek,
Mint gyerekek az ugróiskolán,
Megcsillannak messze-messze fények,
Még nincs késő és sosem volt korán.

Keringett egy gondolat az égen,
Zaboláztam buzgón minden órát,
Lábát törte pegazusom régen -
S ültettem jó deszkának diófát.

Lyukas zsebbel, megfoltozott szívvel
Túl könnyű hinni: mindent nem lehet.
Láncainkat veszíthetjük így el,
S én összeloptam újra perceket.

Húsz esztendő nem a világ, mégsem?
És álmodozni, mondják, nem szabad?
Vállaltad, hát vállald fel egészen:
Mert elbukik, ki kövek közt szalad.

Gyertek, Párkák, s kacagjon a holló;
De ne mutasson senki rossz utat!
Vigyázzatok, kicsorbul az olló,
Ha kezem nektek majd követ mutat!

Itt az ősz megint

Kéklő ködök köpenyével
takart be az éjszaka,
farkast álmodott a kutyánk,
hívta őt a vér szava.

Édes, hamvas illatokkal
megcsordult a hegytető,
s éreztem a csontjaimban:
nincs menekvés, egyre jó.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.

Tengert, labdát, szép nyár ízét
jól elzártam magamban,
ki kell tartson egész évben,
zord időben s tavaszban.

Eltettem a napsugarat
jól lekötve, üvegbe,
és egy mosolyt, amit néha
elővenni lehetne.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.

Esernyőből néztem széjjel,
ahogy sírt az ég amott,
közben vállán egy ecsettel
a vén festő ballagott.

Színbe borult pár nap alatt
erdő, mező és a kert,
le mosva a zöldet, pingált
barna-sárga akvarellt.

Olyan, mintha mindig fújna,
tagadni kár: itt van újra.